

“En fruktansvärd lycka” av Lars Norén

Nej, det är inget. Jag tror att jag är förälskad i dig. Nej, säg ingenting. Var snäll och säg ingenting. Du behöver inte leta efter en förståelse som du inte har förståelse för. Jag har gått och blivit förälskad i dig. Jag tror att det började på morgonen tisdagen den 7 januari när du hjälpte mig att få hem Erik - jag visste nämligen att jag skulle behöva få hjälp med att få hem honom, jag hade bestämt det, och därför ville jag att du skulle gå med oss ut för att hjälpa mig med att få hem honom. För tre veckor sedan. Och det blir bara värre och värre, eller det blir bara skönare och skönare - jag vet inte än. Förlåt mig ... Det är som om jag hade drabbats av en fruktansvärd lycka. Jag fryser av kärlek. Jag skakar av kärlek. Jag har legat hopkrupen på sängen med telefonen på magen för att ringa till dig, men inte vågat ... av rädsla att rubba den här känslan. Jag har släckt lampan och legat i mörkret och försökt känna dig. Först ville jag inte, nej, jag ville inte ... det var bara en känsla av välbehag när jag fick en stund för mig själv, när jag satt på bussen eller i soffan på kvällen och tänkte på vad som hänt under dagen och jag märkte att jag började le när jag tänkte på dig, och sedan har det alltså bara blivit starkare. Eller så har jag blivit svagare. Känner du samma som jag? Har du känt någonting...? Nej, säg ingenting. Det är lättare för mig att vara förälskad i dig om jag inte gör någonting åt det.